

Дроздов О. Ю.,
доктор психологічних наук, доцент,
завідувач кафедри загальної, вікової
та соціальної психології імені М. А. Скока
Національного університету «Чернігівський
колегіум» імені Т. Г. Шевченка,
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6682-9108>

«ВІЙСЬКОВІ НАРАТИВИ» МЕШКАНЦІВ ЧЕРНІГОВА

Можна не сумніватися, що масова свідомість громадян України протягом тривалого часу (не менше ніж кілька десятиліть) буде відрефлексовувати події російсько-української війни. Уявлення про війну, як відомо, мають свою типологічну динаміку. Зокрема, вони можуть бути: а) первинними, або початковими, – з'являються на початку війни і можуть бути панічними або, навпаки, оптимістичними, «ура-патріотичними»; б) поточними (формується впродовж основного періоду бойових дій); в) ретроспективними (виникають по закінченні війни як результат більш спокійного та об'єктивного переосмислення подій, зокрема істориками, її свідками, учасниками тощо).

Ми зосередимося на аналізі змісту поточних уявлень (що відображалися в буденних наративах) мешканців м. Чернігова протягом березня 2022 року, коли місто було під регулярними обстрілами та бомбардуваннями армії РФ, яка намагалася захопити обласний центр.

Наведені нижче дані є результатом радше буденних польових спостережень автора за розмовами мешканців, які стояли в чергах за водою (автору також довелося провести в таких чергах багато годин, адже з 10 березня внаслідок пошкодження інфраструктури централізоване водопостачання в місті припинилося на кілька тижнів).

Отже, усі «військові наративи», які ми спостерігали, можна поділити на чотири основні смислові групи. Точні кількісні показники тут не наводимо, адже у нас не було можливості проводити такі розрахунки. Але, ґрунтуючись на власних, виключно суб'єктивних враженнях, ми намагалися розмістити смислові групи в порядку від найбільшого до найменшого.

1. «Побутові» наративи:

- де можна ще набрати воду, у яких районах;
- де можна купити продукти, насамперед хліб (який на той момент був чи не найдефіцитнішим продуктом);
- обговорення холоду в домівках (на початку березня в місті зникло централізоване опалення внаслідок пошкодження ТЕЦ) – у кого яка температура вдома, хто як зігрівається;
- проблема заморожених продуктів, їх збереження, оскільки холодильники та морозильники перестали працювати (10 березня у місті зникло світло);
- у яких районах міста іноді вмикають світло;
- чий будинок і як саме постраждав від обстрілів;
- як люди живуть у сховищах або підвалах, які там умови;
- хто і куди виїхав або хоче виїхати, якими шляхами; становище біженців на Заході України або в Європі (їхній статус, високі ціни за проживання та харчування тощо).

2. Суть «військові» (у вузькому сенсі цього слова) наративи:

- ситуація «на фронті» (передусім навколо Чернігова, а також у «гарячих» точках – навколо Києва, Харкова, Маріуполя, де були потужні обстріли та значні жертви); при цьому джерелами цих «новин» були й повідомлення вітчизняних масмедіа, й інформація від знайомих/родичів, які служать у ЗСУ або підрозділах територіальної оборони;
- обговорення наявних звуків пострілів або вибухів («вони/наші стріляють», «це міномет / гаубиця / «гради» / зенітка»); тут активнішими були, звичайно, чоловіки зрілого віку;

- обговорення наслідків обстрілів (що розбомбили, куди й навіщо стріляють, особливо якщо можна було бачити дим у певних районах міста: «влучили в нафтобазу», «б'ють по околицях» тощо);

- обговорення російської армії – її якісного та кількісного складу, рівня підготовки, поведінки полонених російських військових (часто тут мало місце повторення критичних дискурсів, що трансливалися вітчизняними ЗМІ; іноді траплялися майже фантастичні наративи, наприклад, що «російські солдати їдять продовольчі пайки, які ще з ХІХ століття»);

- обговорення кількості жертв серед окупантів та цивільного населення (про жертви серед українських захисників згадували менше).

3. «Геополітичні» наративи:

- особистість і психічний стан В. Путіна («збожеволів», «маніяк», «сидить у своєму бункері, не знає, що відбувається...»);

- обговорення російської пропаганди («там вони всі зомбовані»);

- етичні оцінки війни («їхні діди разом воювали з нашими проти німців; зараз вони перевертаються в гробах»);

- обговорення мотивів нападу Росії («хочуть нас приєднати до себе»; «зробити нас своїми рабами»);

- обговорення політики Заходу («вони бояться закривати наше небо», «дають / не дають нам зброю» тощо);

- обговорення економічного становища Росії (коли «впаде їхня економіка»);

- політика Білорусі, з якої летять російські літаки і ракети («вони теж воюють з нами», «вони фактично й так уже окуповані», «вони зроблять усе, чого хоче Путін» тощо).

4. Наративи-«перспективи»:

- терміни закінчення війни – згадування про різні прогнози астрологів, мольфарів, ворожок; «треба, щоб закінчилося до Великодня / копання городів / кінця весни / літа»; «коли розіб'ють росіян»; «коли скинуть Путіна»; «невідомо, коли це скінчиться»;

- як і скільки буде тривати відновлення зруйнованого міста і за чий рахунок («за рахунок Росії», «Захід нам допоможе», «за рахунок простих людей»).

Загалом, така мозаїчність смислового поля буденних наративів властива для масової свідомості. А проте тут відчувався значний ситуативний вплив – як у вигляді появи специфічних «військових» тем, так і за рахунок зникнення тем, актуальних раніше. Особливо помітно це було на прикладі майже повного зникнення згадок про COVID-пандемію – поодинокі згадування про неї в чергах викликали сміх («він самоліквідувався», «на війні всі вилікувалися»).

Жидко М. Є.,

кандидат психологічних наук, доцент,

декан гуманітарно-правового факультету

Національного аерокосмічного університету ім. М. Є. Жуковського

«Харківський авіаційний інститут»

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1181-4774>

ПСИХОЛОГ ПІД ОБСТРІЛАМИ: РЕФЛЕКСІЯ ВЛАСНОГО ДОСВІДУ

Почну свою коротку доповідь з гіркого зізнання – до останньої хвилини я не вірив у повномасштабну військову агресію з боку Росії. Не тому, боронь Боже, що був її симпатиком, ні. І не тому, що вважав її слабкою країною, яка не наважиться, як упевнено казали деякі колеги на пресконференції за кілька днів до початку. Незважаючи на багаторічний психотерапевтичний досвід, професійне та особисте спілкування з учасниками